

Nightingale House was niet van het begin af aan vol geheimen, maar ze zijn er wel ontstaan.

Ze zaten opgesloten in de muren en lagen begraven onder de vloerplanken.

Veel van ons weten niet wat zich heeft afgespeeld in de kamers waarin we nu wonen. Het is ons niet bekend welke drama's zich in de slaapkamer hebben voltrokken of welke onbeschrijflijke wandaden jaren geleden in de kelder zijn gepleegd.

De geheimen van de meeste huizen worden uiteindelijk vergeeten, maar Nightingale House staat dat niet toe.

De geheimen van dit huis leven voort, gaan schuil in de schaduw bovenaan de trap, in de fluisteringen aan het eind van de gang en in het huilen van het meisje achter de deur van een lege kamer.

Ze zijn er nog altijd en wachten af..

1

Ik leg een hand tegen mijn borst, voel de ring die onder mijn overhemd aan een kettinkje hangt. Mijn andere hand strek ik uit naar Caitlyn, mijn dochter van acht, die naast me staat. Een windvlaag steekt op en wervelt om ons heen.

‘Ben je er klaar voor?’ vraag ik.

Ze haalt diep adem en pakt mijn hand. ‘Ja.’

Voor ons rijst Nightingale House op, een woning in achttiende-eeuwse Queen Annestijl op de oever van Willow Lake.

‘Kom dan maar,’ zeg ik.

We beginnen langzaam het stenen pad af te lopen. De gevels en de torenkamer verheffen zich steeds verder boven ons. De wind doet zijn best ons uit koers te brengen, maar uiteindelijk klimmen we de trap van de rond het huis lopende veranda op en staan voor de zware eikenhouten voordeur.

Ik vis de sleutel uit mijn zak en bied hem Caitlyn aan.

‘Aan jou de eer.’

Ze staart naar me op met die grote blauwe ogen van haar. Ze lijkt zo erg op Nicole dat het pijn doet. Ik zie dat ze haar moeder op dit moment even erg mist als ik.

‘Goed.’

Ze pakt de sleutel en probeert hem in het slot te steken, maar haar handen trillen.

‘Moet ik je helpen?’ vraag ik.

‘Nee,’ verzucht ze koppig.

Ik glimlach. Ze is in nog veel meer precies haar moeder.

Uiteindelijk krijgt ze de sleutel in het slot.

‘Zie je nou wel dat ik het zelf kan,’ zegt ze. Ze draait de sleutel om, drukt de klink omlaag en zet haar schouder tegen de deur. De

scharnieren kreunen zacht wanneer hij openzwaait.

We laten de wind achter ons, gaan naar binnen en worden verwelkomd door de geur van de gepolitoerde hardhouten vloeren. Links van ons is de woonkamer. Overal rond de bank en de salontafel staan onuitgepakte dozen. Recht voor ons is de trap naar boven. De deur rechts leidt naar de werkkamer.

Nee.

Dat was ik even vergeten.

Die is voortaan mijn 'Schrijfkamer'. Daar ga ik het vervolg op *In de schaduw van de gerechtigheid* schrijven.

Enkele jaren geleden was ik een schrijver die maar wat voortploeterde, werkte ik als invaldocent en deed ik wanhopig mijn best vrouw en kind te onderhouden. We woonden in een klein driekamerappartement in Portsmouth in de staat New Hampshire en droomden dat op een dag mijn verhaaltjes bestsellers zouden worden. Ik kon me op dat moment alleen maar beroemen op twee boeken die helemaal niets hadden gedaan. Mijn derde, een politieke thriller, voelde als mijn laatste kans.

Nicole en ik hadden een vast patroon. Ik stond om vier uur 's morgens op om te gaan schrijven. Zij kwam om zes uur uit bed om Caitlyn klaar te maken voor school. Daarna namen we met een kop koffie plaats aan onze keukentafel, gekocht in een kringloopwinkel, en las ik haar voor wat ik die ochtend had geschreven. Ik genoot van deze momenten en wist dat als mijn politieke thriller als door een wonder een verkoopsucces zou worden, ik het liefst hieraan terug zou denken, aan Nicole en ik samen aan de keukentafel, waarbij haar ogen steeds groter werden naarmate het verhaal vorderde. Ze was mijn beste criticus en redacteur en mijn steun en toeverlaat. Ik zal nooit het moment vergeten waarop ik, toen we samen aan de keukentafel zaten terwijl de regen tegen het raam sloeg, het woord 'einde' voorlas. Ik keek op van de pagina en zag dat ze tranen in haar ogen had. Ze nam mijn gezicht in haar handen, gaf me een kus en zei: 'Dit is het helemaal.'

We schakelden een agent in, er ontstond een biedingenstrijd en

daarna was er geen houden meer aan. Ik heb het over ‘we’ want ik bedoel ook ‘we’. Zonder Nicole was er nooit een boek geweest.

Veertien maanden later – na een jaar redigeren en fijnslippen en uiteindelijk de verschijning – kreeg ik ‘het telefoontje’.

Het boek was inmiddels twee maanden uit en liep goed. Recensenten waren enthousiast en mijn uitgever had me al een contract voor nog twee boeken aangeboden, inclusief een zeer aanvaardbaar voorschot. Nicole en ik vermeden dit onderwerp een beetje uit angst het noodlot te tarten.

Maar toen belde op een ochtend, terwijl we bezig waren Caitlyn klaar te maken voor school, mijn agent Lana Gifton.

‘Heb je vanochtend al de bestsellerlijst van *The New York Times* gezien?’ vroeg ze.

Het duurde even voordat tot me doordrong wat ze hiermee wilde zeggen.

‘Dat meen je niet...’

‘Als ik jou was, zou ik snel gaan kijken,’ zei ze en ze verbrak de verbinding.

Ik vloog van mijn stoel, sprintte naar mijn computer en klikte op de balk van mijn browser, want natuurlijk had ik er een bladwijzer van gemaakt.

Mijn hart sloeg een slag over.

‘Nicole!’ schreeuwde ik.

Ze kwam snel aangerend en ging achter me staan.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

Ik wees naar het scherm.

8. In de schaduw van de gerechtigheid – Daniel Price

‘Mijn god!’ gilte ze.

Ik sprong overeind, we paktten elkaar vast en begonnen allebei te huilen.

‘Papa? Mama? Wat is er?’ vroeg Caitlyn vanuit de deuropening.

Ik rende op haar af en omhelsde haar stevig.

‘Oef...’

‘Schatje, wat zou je ervan vinden als je vandaag eens fijn niet naar school hoefde?’

Ze keek me achterdochtig aan. ‘En wat gaan we dan doen?’

‘Wat jij wilt.’

De rest van de dag brachten we door met bowlen, de bioscoop en een ijsje eten.

Nadat Caitlyn die avond van uitputting meteen diep in slaap was gevallen, gingen Nicole en ik naar onze slaapkamer en vreeën we voor het eerst in jaren weer echt hartstochtelijk met elkaar. Het was een eerbetoon aan alles wat we altijd hadden nagestreefd.

Daarna lagen we zwetend en in de zevende hemel naast elkaar uit te hijgen.

‘Hé, Shakespeare,’ fluisterde ze. ‘Shakespeare’ was haar koosnaampje voor me.

‘Ja?’

‘Dit lijkt me het juiste moment om een ander huis te gaan zoeken.’

‘Denk ik al veel langer aan.’

‘O, is dat zo?’

‘Yep. Zeg maar wat je zou willen.’

Ze beet speels op haar lip. ‘Eh... ik hoef me niet in te houden?’

‘Nou, een helipad en een garage voor twintig auto’s zit er niet in, maar los daarvan...’

‘Ik wil graag aan het water wonen. Dat hoeft niet de oceaan te zijn. Een meer is prima.’

‘Afgesproken,’ zei ik met een hoofdknik.

Ze lachte. ‘Ik vind het leuk om hierover te fantaseren.’

Ik pakte haar hand. ‘Je hoeft niet meer te fantaseren.’

Ik denk dat we toen voor het eerst beseften dat we het eindelijk hadden bereikt. Dat we niet meer hoefden te dagdromen om onze ellendige situatie te vergeten. Dat we niet meer voor Caitlyn hoefden te verhullen hoe weinig geld we hadden.

‘Ik wil een oud huis,’ zei Nicole, waaraan ze snel toevoegde: ‘Niet heel oud, maar met karakter.’

‘Prima.’

‘En wat wil jij?’

‘Ik?’

Ze knikte.

‘Ik wil nog wel een keer.’

Ze lachte toen ik haar naar me toe trok.

Nicole had maar liefst anderhalve dag nodig om met Nightingale House op de proppen te komen.

Vanaf het moment dat ze me de internetfoto's liet zien en vertelde dat het huis een naam had was ik meteen verliefd op het huis. Het paste binnen ons budget en lag op maar een uur rijden in het stadje Kingsbrook in de staat Maine. We hadden vier uur voordat Caitlyn uit school kwam.

‘We gaan!’ zei ze en ze greep me bij mijn pols.

De opwinding tijdens de rit over Highway 16 was zo groot dat we niet in staat waren tot een gesprek. Het huis. Het stadje. Het was te mooi om waar te zijn.

We namen de afslag Kingsbrook/Willow Lake en reden Main Street af, met aan weerszijden statige huizen, allemaal zeker een eeuw oud. Het stadsplein was een en al koffiezaakjes, antiekwinkel en eethuisjes.

De navigatie stuurde ons naar de bossen buiten Kingsbrook. Het was herfst en de bomen waren een potpourri van rood, oranje en geel. Na de laatste afslag doemde Willow Lake voor ons op. Aan de parallel aan de oever lopende weg stonden overal huizen. Het laatste was Nightingale House.

De foto's hadden het huis geen recht gedaan. Dat kon ook niet. De aanblik via een computerscherm van de veranda, gevels en torenkamer met uitzicht over het meer kwam niet eens in de buurt van de werkelijkheid.

Toen we over het stenen pad naar de voordeur liepen, leek Nicole wel in trance. Een spichtige makelaar, met een bril die hij steeds over zijn neusbrug omhoog moest duwen, begroette ons vanaf de veranda.

‘U bent meneer en mevrouw Price?’ vroeg hij.

‘Jazeker,’ antwoordde ik, want Nicole kon nog altijd geen woord uitbrengen.

‘Aangenaam,’ zei hij en hij stak zijn hand uit. ‘Mark Stelowski.’

Ik gaf hem een hand, waarna hij met een weids en pompeus gebaar het huis aanduidde.

‘Nou, dit is het dan. In 1893 gebouwd door...’

‘Eh, meneer... eh...?’ onderbrak ik hem.

‘Stelowski.’

‘Stelowski, heel goed. Zou u ons een plezier willen doen?’

‘Eh... natuurlijk.’

‘We zouden het erg op prijs stellen als u buiten blijft.’

Hij knipperde met zijn ogen. ‘O... oké... Als u dat wilt.’

‘Dank u wel.’

Nicole en ik gingen naar binnen.

Toen was het mijn beurt om sprakeloos te zijn, maar zij ontwaakte opeens uit haar trance.

Ze wierp een blik in de kamer aan onze rechterhand, die een grote ingebouwde boekenkast bevatte. ‘Dat wordt je werkkamer.’ Ze stond op het punt de woonkamer binnen te gaan toen ze even bleef staan. ‘Nee, dat zeg ik verkeerd. Dat wordt de Schrijfkamer.’

‘Geweldig,’ reageerde ik.

Ze vervolgde haar weg de woonkamer in. ‘Bank, luie stoel, televisie.’ Ze wees drie plekken aan.

‘Fantastisch.’

Ik volgde haar naar de eetkamer. Daar bood een groot raam een magnifiek uitzicht over het meer. Een houten steiger liep het water in.

‘En hier eten we elke avond,’ zei ze.

‘Ik kook!’ bood ik enthousiast aan.

Ze trok een scheef gezicht. ‘Eh... dat zien we nog wel.’

We liepen naar de keuken. De achterdeur kwam uit op een vlonder en de achtertuin. Het huis had zijn oude charme nog, maar de keuken was voorzien van alle moderne gemakken en apparatuur en had een kookeiland. Het raam van een kleine nis bood eveneens uitzicht op het meer.

‘Daar wil ik elke ochtend mijn koffie drinken,’ zei ik.
‘En ondertussen lees je me voor,’ voegde ze eraan toe.
Nicole liep naar een houten deurtje en trok het open.
‘Voorraadkast?’ vroeg ik.

‘Nee...’

Ze verdween door het deurtje, waarna ik haar een krakerige trap af hoorde gaan. Ik volgde haar het donker in. Om mijn evenwicht niet te verliezen hield ik mijn hand tegen de koele bakstenen muur rechts van me. Toen we onderaan de trap stonden, liep Nicole naar het midden van de ruimte en trok ze aan het kettinkje van een peertje aan het plafond. De lamp, die in het donker bijna niet zichtbaar was geweest, moest tientallen jaren oud zijn. Hij gloeide zwak en verspreidde nauwelijks licht.

‘Dit is dus... de kelder...’ zei ze.

‘Ja,’ bracht ik zwakjes in.

Veel meer viel er niet over te zeggen. Er lag een houten vloer en aan de muren waren planken bevestigd.

‘Bovenverdieping?’ vroeg ik.

‘Ja, bovenverdieping,’ zei Nicole. Ze deed het licht uit.

We gingen de trap weer op en haastten ons als kinderen die elkaar achternazaten het huis door.

‘Bijna klaar!’ riep ik in het voorbijgaan door de open voordeur naar de makelaar. Hij dacht ongetwijfeld dat we gek waren, zoals we de trap naar de eerste verdieping op vlogen.

Boven strekte een lange gang zich voor ons uit. Rechts lag de torenkamer. De ramen daarvan boden een bijna panoramisch uitzicht over het meer. Het gewelfde plafond kwam samen in een punt en vlak naast de deur zat een kast.

‘Dit wordt Caitlyns kamer?’ vroeg ik.

‘Ik weet het niet. Is de overgang dan niet te groot voor haar?’

Ik trok mijn schouders op. ‘We vragen het haar zelf.’

‘We gaan haar veel te veel verwennen.’

‘En of.’

We verlieten de torenkamer en openden de deur van de kamer ertegenover, die helemaal blauw was. Ik bleef achter Nicole in de deuropening staan.

‘Logeerkamer?’

‘Totdat Caitlyn een broertje of zusje krijgt,’ antwoordde Nicole.

Ik sloeg mijn arm om haar middel, gromde plagerig en beet haar in haar nek.

Ze begon te lachen en draaide zich los uit mijn greep. ‘We hebben nog niet alles gezien!’

We liepen de gang door naar de grote slaapkamer.

Nadat ik de deur had geopend, bleven we allebei sprakeloos staan. De muren hadden een lambrisering van hout met een roze gloed. De muur tegenover ons had een open haard en een deur in de hoek leidde naar de badkamer.

‘We hebben een open haard in de slaapkamer?’ vroeg Nicole fluisterend.

‘Inderdaad.’

In een waas liepen we weer naar beneden. Het leek onvoorstelbaar dat dit huis het onze kon worden. In de woonkamer bleven we even staan en keken we elkaar aan.

‘Zou je hier willen wonen?’ vroeg ik.

‘Ik weet dat het raar klinkt, maar ik heb het gevoel dat ik hier thuishoor... Wil jij hier wonen?’

Ik knikte.

We gaven elkaar een kus, lieten onze voorhoofden tegen elkaar rusten en hielden elkaar vast.

‘We zijn thuis, Nicole...’

We gaven elkaar nog een kus, waarna ik ‘Meneer Kowalski?’ in de richting van de voordeur riep.

‘Stelowski,’ corrigeerde Nicole me giechelend.

‘Meneer?’ schreeuwde ik vervolgens voor de zekerheid.

De makelaar kwam binnen, betrad de woonkamer en bleef staan bij de aanblik van Nicole en mij in een innige omhelzing.

‘Oké, eh... Hebt u misschien...’

‘We nemen het,’ zei Nicole.

Toen twee maanden later al het papierwerk was geregeld, namen we Caitlyn mee naar Nightingale House.

Nicole twijfelde nog altijd of ze de torenkamer zou kiezen, maar voor mij stond dat vast. Meteen na binnenkomst was ze er verliefd op geworden. Het viel niet mee om haar weg te krijgen bij de ramen met uitzicht over het meer. Haar huidige slaapkamertje had geen kast, dus zelfs die vond ze een luxe. Ze rende naar het midden, staarde naar het plafond boven haar hoofd en begon rondjes te draaien.

Daarna lieten we haar de logeerkamer en de grote slaapkamer zien. Ze probeerde er aandacht voor op te brengen, maar ik kon zien dat haar gedachten nog bij de torenkamer waren. We liepen terug de gang door en bleven tussen de deur van de torenkamer en die van de logeerkamer in staan.

‘Gaan we hier echt wonen?’ vroeg Caitlyn.

‘Yep,’ zei Nicole. ‘En je mag zeggen welke kamer je wilt. De blauwe of de...’

Caitlyn vloog de torenkamer in.

‘Deze! Deze! Ik wil deze!’ begon ze te schreeuwen. Nicole en ik keken vanuit de deuropening naar haar.

‘Waarom?’ vroeg ik.

‘Omdat ik dan net een prinses in een kasteel ben!’

Dit was zo verrekte schattig dat ik het bijna niet meer had.

Daarna reden we terug naar Kingsbrook en namen we een milkshake in een tentje dat Murphy’s heette. Oké, Caitlyn en ik namen een milkshake en Nicole een warme chocolademelk. Murphy’s leek zo’n frisdrankenzaakje uit de jaren twintig van de vorige eeuw en dankte zijn naam aan de zwarte labrador van de eigenaar. Die lag te slapen in een mand bij de kassa op de grond. Het was er erg druk, maar gelukkig konden we nog een zitje vinden. Caitlyn keek naar de mensen die buiten langsliepen en begon verhalen bij hen te verzinnen.

‘Dat is meneer Teffelbottom. Hij is een geleerde die in zijn kelder allemaal experimenten uitvoert,’ zei ze. ‘En daar loopt mevrouw Longshanks. Mensen zeggen dat ze een heks is.’

Nicole en ik wisselden een blik. Dit was een beetje een probleem met Caitlyn. Ze verzon graag dingen. De meeste mensen zouden

hebben gezegd dat ze er een handje van had om te liegen, maar omdat ze ons kind was hielden wij het op verzinnen. Ze had die neiging ook wanneer ze erg opgewonden was. We beschouwden het eigenlijk als iets onschuldigs. Als we haar ernaar vroegen, gaf ze doorgaans toe dat het verzonnen was. Op school hadden ze daar wel een probleem mee, maar na deze fantastische dag had geen van ons beiden zin om haar te corrigeren. In plaats daarvan probeerden we het gesprek weer op het huis te brengen.

Na de milkshakes en de warme chocolademelk stapten we in de auto voor de rit terug naar Portsmouth, hoewel niemand van ons zin had om naar ons appartement terug te gaan.

Halverwege moesten we stoppen voor rood licht.

‘Als we verhuisd zijn, gaan we dan verstoppertje spelen?’ vroeg Caitlyn. ‘Vorig jaar bij Sarahs verjaardagsfeestje deden we alle lichten in huis uit en gingen we verstoppertje spelen.’

‘Natuurlijk gaan we dat doen.’

Caitlyn straalde.

Nicole draaide zich om zodat ze Caitlyn op de achterbank aan kon kijken.

‘Een prinses in een kasteel dus?’

‘Yep.’

Nicole gaf me een knipoog. ‘Misschien moeten we dan ook maar een prinsessenbed voor je kopen.’

In de achteruitkijkspiegel zag ik Caitlyn grote ogen opzetten.

Het licht sprong op groen.

Ik trok op en glimlachte naar Nicole.

We keken elkaar in de ogen.

Op dat moment zag ik over haar schouder de verblindende koplampen naderen.

Daarna een misselijkmakende klap en het gevoel dat al mijn botten door elkaar werden geschud.

Vervolgens niets.

Caitlyn laat mijn hand los en ik volg haar door de woonkamer naar de eetkamer.

Als ze blijft staan, zie ik het vuurrode litteken in haar nek.

Ze laat haar schouders zakken.

Ik voel het. Ik voel dat Nicoles afwezigheid haar te veel begint te worden. Die begint ook mij te veel te worden. Eigenlijk is die me al maanden te veel, maar ik moet sterk zijn voor Caitlyn. Ze mag me nooit in die toestand zien.

‘Hé, weet je wat?’ zeg ik.

Ze draait zich naar me om. ‘Nee.’

‘Volgens mij staat er iets in je kamer.’

Ze houdt haar hoofd schuin. ‘Wat dan?’

Ik trek plagerig mijn schouders op. ‘Weet ik niet.’

‘Hoe weet je dan dat...’

‘Ga nou maar in je kamer kijken, schatje.’

Ze kijkt me nog een keer vragend aan, begint langzaam terug te lopen naar de trap met mij achter haar aan, maar versnelt vervolgens haar pas. Als ik bij de trap aankom, is ze al boven en gaat ze haar kamer binnen. Ik neem mijn tijd om de trap te beklimmen.

Ik hoor haar vanuit haar kamer krijsen van verrukking.

Zodra ik boven ben, zie ik dat alle deuren in de gang openstaan en hoor ik uit Caitlyns kamer een ritmisch geluid komen.

Ik loop haar kamer binnen en zie dat ze aan het springen is op haar nieuwe hemelbed.

‘Mijn prinsessenbed!’ zingt ze blij.

‘Hé, zo gaat het stuk,’ waarschuw ik haar niet al te streng.

Ze laat zich hysterisch lachend op haar rug vallen.

‘Oké, zo is het wel genoeg, kleine ondeugd van me.’ Ik wijs naar de dozen in de hoek. Op de zijkant van elke doos staat met zwarte viltstift CAITLYN geschreven. ‘Ga je spullen maar uitpakken. Je mag je kamer inrichten zoals je wilt. Als je me nodig hebt, roep me dan, goed? Ik ben aan het eind van de gang.’

Ze knikt.

Ik loop weg, maar hoor dat ze van het bed springt en naar me toe komt rennen. Ik draai me juist op tijd om. Ze slaat haar armen om me heen en omhelst me met alle kracht in haar lijf.

‘Dank je wel, papa.’

Ik beantwoord haar omhelzing. 'Graag gedaan, liefje.'

'Ik hou van je,' zegt ze.

'Ik ook van jou.'

We houden elkaar vast en allebei missen we Nicole.

Ik geef haar een kus op haar kruin. 'Oké, en nu aan het werk.'

Ze loopt naar haar dozen en ik draai me om en loop weg. Ik hoor haar de tape lostrekken terwijl ik door de gang naar de grote sla...

Hè?

Die deur was net nog open.

Dat zal wel door de tocht komen. Ik hoor hoe de wind op het huis inbeukt.

Zal wel goed zitten.

Ik open de deur en ga naar binnen.

7 april 1900

Ik vind het geweldig. Ik vind dit dagboek gewoon geweldig.

Ik heb er nooit eerder een bijgehouden, maar ga dat nu proberen. Vooral vanwege degene die het me heeft geschonken, maar daarover straks meer.

Het was een mooi feest, maar ik ben veel te verlegen voor openbare bijeenkomsten. En ook al was het mijn zeventiende verjaardag, het feest was niet echt voor mij. Daarmee wilde vader ons 'introduceren' bij de inwoners van Kingsbrook, voor als straks de drogisterij opengaat. Ik weet dat vader enthousiast is, maar dat was hij ook toen hij die andere dingen probeerde op te zetten, zoals de kruidenierszaak en de wasserette, en alles is steeds op een fiasco uitgedraaid. Dit keer heb ik hem mijn stiefmoeder Carol echter horen verzekeren dat het een succes wordt.

Het feest was in ons huurhuis in de stad. We kunnen het ons niet veroorloven een huis te kopen, maar vader wil succesvol lijken zodat mensen vertrouwen krijgen in de drogisterij. Hij wilde ook dat het zo'n smaakvol mogelijk feest werd, maar aangezien we niet over de middelen voor de aankoop van een huis beschikken, hebben we al helemaal geen geld voor traiteurs of ceremoniemeesters. Alles kwam op Carol neer en ze moest zich heel erg uitsloven. Ik had erg met haar te doen en probeerde haar zo veel mogelijk te helpen, maar vader verbood me dat omdat hij vond dat het feest om mij moest draaien.

Toen de eerste gasten arriveerden, deed ik zo hartelijk mogelijk terwijl vader me voorstelde. Maar toen hij dat eenmaal had gedaan, had hij geen oog meer voor me en zaagde hij maar door over de drogisterij. Ik vond het zo'n beschamende vertoning worden dat ik naar buiten moest, al was het maar voor even.

Ik liep de achtertuin in en verborg me achter een eik. Ik dacht dat ik de enige was, maar nog iemand was het feest ontvlucht.

Hij was lang, had donkere haren en opvallend blauwe ogen. Door die ogen bleef ik stokstijf staan. Je kunt je wel voorstellen dat ik heel verbaasd reageerde toen ik zag dat hij uit een heupflesje dronk.

Hij was evenzeer van mij geschrokken als ik van hem. Vervolgens zette hij een glimlachje op en stak me de heupfles toe. Hij bood me sterkedrank aan!

Ik kon geen woord uitbrengen en liep weg, terug naar het feest, maar moest steeds aan dat valse glimlachje en die doordringend blauwe ogen denken.

Toen vader later bij het diner een veel te lange toast uitbracht, waarin hij iedereen bedankte voor het warme welkom dat ze ons hadden bereid in Kingsbrook en alle verdiensten prees van de binnenkort te openen drogisterij, zag ik de man een paar tafeltjes verderop naast een vermoeid uitziende blonde vrouw zitten. Terwijl iedereen de kletspraatjes van vader beleefd aanhoorde, keken we elkaar in de ogen. Hij had nog altijd dat glimlachje.

Na het diner was het tijd voor de cadeaus.

Het voelde heel ongemakkelijk dat mensen die ik niet kende me cadeaus gaven, maar ik probeerde oprecht dankbaar over te komen. Er zaten sieraden tussen, een gedichtenbundel, wat dingen die crayons heten en andere snuisterijen.

Toen die man aan de beurt was, stond de blonde vrouw op met in haar handen een cadeau dat in crêpépapier was verpakt. Ze wenste me een prettige verjaardag en gaf het me. Ik opende het crêpépapier en trof toen dit dagboek aan! Er staat een heel mooie gravure op het omslag en het slot zit zeer vernuftig in elkaar. De man, van wie ik aannam dat hij haar echtgenoot was, bleef zitten en knikte me toe. Ik gaf hem toen ook een knikje.

Na de cadeaus probeerde ik de man in de gaten te houden terwijl hij zich onder de andere gasten mengde. Hij maakte een charmante en aantrekkelijke indruk op me. Telkens als hij lachte, schitterden die ogen van hem. Iedereen leek zijn gezelschap op prijs te stellen en iedereen had meer aandacht voor hem dan voor mij en voor vaders pogingen de drogisterij aan te prijzen. Ik vond het alleen wel raar dat hij nauwelijks met zijn vrouw sprak en ik kreeg het idee dat hij me uit de weg ging, ook al bleven we blikken wisselen.

Op een bepaald moment had vader er genoeg van, probeerde hij

de aandacht van de man af te leiden en opnieuw over de drogisterij te beginnen. Opnieuw schaamde ik me daar zo over dat ik weg moest. Ditmaal ontsnapte ik naar de keuken, waar Carol wanhopig bezig was een dienblad te vullen met nagerechten.

‘Wat kom je hier doen?’ vroeg ze.

‘Vader gedraagt zich onuitstaanbaar. Hij houdt maar niet op over de drogisterij,’ antwoordde ik.

Ze rolde met haar ogen ten teken dat ze het met me eens was. ‘Nou, als je maar weer snel teruggaat. Het is in theorie jouw feest.’ Ze pakte het dienblad op en liep ermee naar de woonkamer. Tussen het moment waarop de deur openzwaaide en weer dichtsloeg, zorgde ik dat niemand me zag.

Het was warm in de keuken. Carol had het raam opengedaan en buiten klonken stemmen.

Ik keek uit het raam en zag eronder twee jonge vrouwen staan, die met elkaar in gesprek waren. Hun gezicht kon ik niet zien, alleen hun kruin.

‘Vind je het niet ongelooflijk dat ze zijn gekomen?’ vroeg de een aan de ander.

‘Hoezo? Ik heb begrepen dat het al eens vaker is gebeurd,’ antwoordde ze.

‘Wat heb je gehoord dan?’

‘Vooral geruchten. Afgezien van het laatste voorval. Het staat vast dat hij betrapt is met een jonge vrouw.’

‘Van wie weet je dat?’

‘Van iemand die hun bediende kent... Maar hij is zo knap dat je het die jonge vrouw moeilijk kwalijk kunt nemen.’

‘Hou op, Patricia.’

‘Maar hij is toch knap? Dat kun je nauwelijks ontkennen. Veel vrouwen vinden hem leuk en zoals ik al zei: ik heb geruchten gehoord. Hij heeft ook tegen mij gezegd dat hij me leuk vindt.’

‘Wat ben je toch een verschrikkelijke roddeltante.’

‘Als je iets zeker weet, is het geen roddel.’

Juist op dat moment zwaaide de keukendeur open en stak vader zijn hoofd naar binnen.

‘Schat, je gedraagt je niet zoals het hoort. Mensen vragen me waar je bent.’

Bij het geluid van mijn vaders stem haastten de jonge vrouwen onder het raam zich weg. Die ene die Patricia heette, keek nog even om voordat ze om de hoek van het huis verdween, waardoor we even oogcontact hadden.

‘Kom,’ drong vader aan.

Ik volgde hem terug naar ‘mijn’ feest.

Aan het eind ervan stelden vader en ik ons op aan het begin van de oprit om alle gasten persoonlijk te bedanken voor hun komst en gedag te zeggen. Vanaf het moment dat ik de man in de rij zag aansluiten, deed ik alsof ik niet uitkeek naar onze officiële kennismaking en het afscheid. Die blonde vrouw hing aan zijn arm. Ik probeerde me te concentreren op degene die ik gedag zei, maar tussendoor ging mijn aandacht steeds even naar hem uit.

Uiteindelijk stonden ze voor ons.

Vader schudde hun de hand en zei: ‘Meneer en mevrouw Carrington, hartelijk dank voor uw komst.’

De vrouw bedankte hem voor de uitnodiging en heette ons nogmaals welkom in Kingsbrook.

Daarna wendden ze zich tot mij.

Ik bedankte hen voor hun komst en voor het dagboek.

De vrouw pakte mijn handen en zei: ‘Het genoegen was geheel aan ons.’

Ze liet me los en ik stak meneer Carrington mijn hand toe: ‘Dank u wel voor uw komst, meneer Carrington. Aangenaam kennis met u te maken.’

Met die blauwe kijkers van hem keek hij me diep in de ogen en hij pakte beheerst mijn hand. ‘Het was me ook een genoegen om jou te ontmoeten,’ zei hij.

Niemand kon dit zien, maar bij ‘jou’ legde hij zijn wijsvinger even op mijn handpalm. Onmiskenbaar en opzettelijk. ‘Kom eens bij ons op bezoek in Nightingale House.’

Vader kon zich niet inhouden en kwam tussenbeide. ‘Als u ooit

iets nodig hebt van de drogisterij, aarzel dan niet het ons te laten weten. We bezorgen ook aan huis.'

Niemand zat te wachten op zijn poging het gesprek toch weer een zakelijke kant op te sturen, maar de Carringtons bleven beleefd. Terwijl vader maar doorging, begon ik automatisch met mijn ogen te rollen. Meneer Carrington wierp me een zijdelingse blik toe en gaf me stiekem een knipoogje.

Vader en ik keken hen na toen ze wegreden in hun rijtuig met op de bok een man die ze hadden aangesproken met Theodore. Vervolgens namen we afscheid van de laatste gasten.

Ik zit nu in bed en moet de hele tijd aan hem denken. Dit dagboek is het volmaakte cadeau. Hoewel ik maar een paar woorden met hem heb gewisseld, heb ik het idee dat niemand zoveel aandacht had voor mij als hij. Misschien is dit stadje toch zo erg niet.

Welterusten.

2

Door de open slaapkamerdeur hoor ik Caitlyn verderop in haar kamer zingend haar spullen uitpakken.

Mijn uitpakwerk kost me weinig moeite. Ik hang mijn kleren in de kast en wat ik niet op kan hangen, berg ik op in het dressoir. De aankleding van een huis interesseert me niet echt, dus de muren blijven kaal. De enige ‘decoratie’ staat op de schoorsteenmantel van de open haard en is een foto van Nicole en mij op onze trouwdag. Inmiddels zit ik op een hoek van het bed met in mijn handen het laatste wat ik moet opbergen: een doosje. Ik staar er even naar en sla vervolgens het deksel open om een blik te werpen op het kleine pistool met korte loop dat erin ligt. Ik heb het wapen een paar maanden geleden, tijdens mijn diepste crisis sinds Nicoles dood, bij een pandjeshuis gekocht. Het was een impulsaankoop, waarvan ik onmiddellijk weer spijt had, maar ik kan mezelf er niet toe zetten het weg te doen. Zogenaamd uit veiligheidsoverwegingen bewaar ik de kogels in de op één na bovenste la van het dressoir. Nicole zou woest zijn geweest als ze wist dat ik een wapen in huis had.

‘Maar Nicole is er niet meer, toch?’ mompel ik tegen mezelf en ik schaam me meteen voor mijn woorden.

Ik sluit het deksel, loop naar het dressoir en verstop het doosje in de bovenste la, achter ik-weet-niet-hoeveel paar sokken, en schuif de la dicht.

De wind blaast langs de schoorsteenpijp, waardoor in de kamer een zacht gejammer klinkt.

Ik neem mijn nieuwe slaapkamer in me op.

Die voelt kil aan, alsof hij niet op mijn komst zit te wachten. De schaduwen op de muren lijken niet bij de voorwerpen te passen.

Dat is natuurlijk een belachelijke gedachte. De kamer voelt on-gastvrij omdat het een andere kamer is dan eerst. Het was de be-doeling dat ik hier samen met Nicole zou slapen, maar zij is er niet meer. Dat is het enige. Ik wen er wel aan. Ik heb ook niet echt een andere keuze, toch?

Opnieuw een windvlaag, met ditmaal een luider gejammer tot gevolg.

Maar op dit moment wel, denk ik en ik verlaat de kamer.

Het raam boven de spoelbak rammelt door de wind.

‘Schaal,’ kondigt Caitlyn aan.

Ze geeft me de schaal en ik zet hem op een plank in het keu-kenkastje.

Ze haalt een ander in inpakpapier gewikkeld voorwerp uit de doos met KEUKEN en pakt het uit.

‘Schaaltje,’ deelt ze mee.

‘Bedankt,’ reageer ik en ik zet het naast een stapel andere schaal-tjes in het kastje.

Nadat we de dozen in onze kamers hadden uitgepakt, wilde Caitlyn me helpen de rest van het huis in te richten. Ik nam haar aanbod graag aan en bedacht dat ze me het meest zou helpen met alle keukenspullen. Aanvankelijk vond ze het leuk om alles uit te pakken – alsof het kerstcadeaus waren. Ze viste dan iets uit de doos op, trok het papier eraf, deelde mee wat het was en overhan-digde het me zodat ik het op kon bergen in een keukenkastje waar ze zelf niet bij kon. Alleen was dit een uur geleden. Inmiddels is het voor haar geen Kerstmis meer.

Ze tilt iets anders uit de doos en haalt het papier eraf.

‘Schaal,’ verzucht ze teleurgesteld.

‘Bedankt,’ zeg ik uit gewoonte.

‘Wat hebben we veel schalen,’ zegt ze.

‘Ja... misschien wel.’

Ik denk dat we inderdaad veel schalen hebben, maar het voor-naamste is dat ze er genoeg van begint te krijgen.

Ze kijkt naar haar handen en slaat ze tegen elkaar.

‘Handschoenen,’ zegt ze.

‘Wat bedoel je, schatje?’

‘Ik heb handschoenen nodig. De verhuizers droegen allemaal handschoenen. Ik hoor die ook te dragen.’

Ze draait zich opeens om, loopt naar de eetkamer en verdwijnt.

‘Caitlyn?’

‘Ben zo terug!’ roept ze met een stem die via de trap de hoogte in gaat.

Ik lach onbekommerd, buk me, pak iets anders uit de doos en verwijder het stevige inpakpapier.

Een schaal.

Caitlyn zou weleens gelijk kunnen hebben.

Het raam rammelt opnieuw als gevolg van een windvlaag. Het trekt daarmee mijn aandacht en ik kijk over het gazon naar het meer.

Op de oever staat Nicole.

Ze staart me roerloos aan met een bange, bezorgde uitdrukking op haar gezicht. Door de wind wappert haar haar om haar hoofd.

Het raam blijft trillen in zijn sponning.

Het meeroppervlak achter Nicole golft door de wind.

Ze ziet er ontzettend bezorgd en bang uit. Het is alsof...

‘Oké, ik ben er weer klaar voor.’

Ik laat de schaal vallen, die op de grond in talloze aardewerken scherven uiteenspat.

Caitlyn staat op de drempel van de keukendeur en draagt haar enorm dikke, rode sneeuwhandschoenen. Ze ziet er even geschrokken uit als ik ben.

‘Ik schrok van je, schatje.’ Met mijn armen tegen mijn borst geslagen adem ik diep uit. ‘Sorry.’

‘Geeft niet, papa. We hebben meer dan genoeg schalen.’ Ze staart nog even naar de scherven en krijgt een idee. ‘Ik ga de bezem zoeken!’ roept ze uit alsof ze op avontuur gaat en banjert weg.

Ik draai me weer om naar het raam.

Nicole is verdwenen.

Een paar uur later ben ik in de woonkamer bezig met het belangrijkste project van allemaal: de installatie van de televisie en alle andere apparatuur. Caitlyn leest op de bank een boek. De tv heb ik inmiddels aangesloten. Hij staat op de grond en zendt een wedstrijd van de Chicago Cubs uit. Ze hebben hun 'beste' vervangende werper op de heuvel gezet, die meteen een voorsprong van twee runs verknalt.

'Ach, eikel,' zeg ik wanneer een honkloper over de thuisplaat komt.

Caitlyn tilt haar hoofd op en kijkt me aan, maar leest vervolgens verder.

De wind is iets gaan liggen, maar af en toe wordt het huis nog bestookt door een korte vlaag.

Ik ben bekomen van de schrik over het feit dat ik Nicole zag. Het is eerlijk gezegd ook niets nieuws.

Ik droom telkens over haar. Dat is de dag na het ongeluk begonnen. Soms zijn het nachtmerries en andere keren zijn het prachtige visioenen waarin we ons leven leiden alsof er niets is gebeurd. Als ik halverwege zo'n droom wakker word, probeer ik zo snel mogelijk weer in slaap te vallen in de hoop dat hij op hetzelfde punt verdergaat, maar vervolgens droom ik dat we allebei een heel groot hoofd hebben en naar vissen kijken die aan het sumoworstelen zijn of iets anders absurds.

Het was wel de eerste keer dat ik Nicole niet in een droom zag, maar dat doet me niet zoveel. Nadat ze was overleden, had ik in het appartement de hele tijd het gevoel dat ze in mijn nabijheid was, en natuurlijk zou ze uitgerekend vandaag, op de dag dat ik haar erger mis dan ik voor mogelijk had gehouden, voor mijn geestesoog verschijnen. Ik heb me neergelegd bij het idee dat ik het de komende weken en maanden moeilijk ga krijgen met het feit dat ik zonder Nicole naar Nightingale House ben verhuisd. Ik weet niet hoe ik daarop zal reageren, maar besef wel dat ik me er niet te veel tegen moet verzetten.

Er wordt aangeklopt.

'Hallo?' klinkt een zangerige stem vanaf de veranda.

Ik sta op en loop naar de deur.

Ik doe open en zie een vrouw staan van begin zestig met kort, geverfd haar dat bijna niet beweegt in de wind. Haar wangen zijn een en al lachrimpels. Haar ogen schitteren, evenals haar sieraden. In de ene hand houdt ze een bord koekjes vast en in de andere een fles whisky. Ze is overduidelijk een unieke verschijning.

‘Zijn jullie mijn nieuwe burens?’ vraagt ze met een glimlach.

‘Volgens mij wel,’ antwoord ik. ‘Kom binnen.’

‘Dank je.’ Ze loopt naar binnen en ik doe de deur achter haar dicht. ‘Ik ben Mildred Johnson. Ik woon hiernaast.’

‘Hallo, Mildred Johnson. Ik ben Daniel Price en dit is mijn dochter Caitlyn.’

Caitlyn komt van de bank en voegt zich bij ons.

‘Aangenaam,’ zegt Mildred met – geloof het of niet – een knicksje voor Caitlyn.

Caitlyn vindt dat geweldig en probeert er zelf ook een te maken. ‘Hallo, mevrouw.’

‘Zeg maar gewoon Mildred, hoor. Ik wilde jullie hier welkom heten.’ Ze reikt Caitlyn het bord met koekjes aan. ‘Dit zijn mijn legendarische klapkoekjes. De truc is om ze, wanneer ze in de oven staan en net beginnen te rijzen, twee keer een klap met een spatel te geven.’

Caitlyn neemt het bord van haar aan. ‘Dank u wel, me... Ik bedoel, dank je wel, Mildred.’

‘Heel graag gedaan. En dit is voor jou,’ zegt ze. Ze steekt haar hand met de fles whisky naar me uit, maar onderbreekt opeens haar beweging. ‘Je bent toch geen lid van de blauwe knoop?’

‘Nee hoor,’ zegt ik lachend.

‘Godzijdank,’ zegt ze en ze geeft me de fles.

Het etiket ken ik niet, maar ik zie wel dat de fles al is opengemaakt en dat er iets uit is.

Mildred leest mijn gedachten.

‘Ik moest wel controleren of hij een beetje lekker was,’ zegt ze zonder enige schaamte.

‘Dan is het nu mijn beurt om te proeven. Doe je mee?’

We brengen een tijdje pratend aan de keukentafel door terwijl Caitlyn van een van Mildreds 'klapkoekjes' geniet. Wanneer de wind eindelijk is afgenomen tot een briesje, gaan we naar buiten.

Mildred en ik nemen plaats op de veranda aan de achterkant, nippen van onze whisky, genieten van de zon en kijken naar Caitlyn, die tot haar knieën in het water staat en stenen keilt. Zo nu en dan steekt de wind weer even op, grijpt een zojuist door haar geworpen platte steen en voert hem mee naar links.

'En, Daniel Price, wat doe je eigenlijk voor de kost?'

'Ik ben schrijver.'

Ze trekt bewonderend een wenkbrauw op. 'Echt? Wat schrijf je dan?'

'Romans.'

'Eentje waarvan ik heb gehoord?'

'*In de schaduw van de gerechtigheid* misschien? Dat is een politieke thriller.'

Ze schudt haar hoofd. 'Neu, ik lees alleen sappige dingen. Als ik er niet van moet blozen, dan deugt het niet.'

Ik grinnik en neem nog een slokje. Het is lekkere whisky.

'En is er misschien ook sprake van een mevrouw Price?' vraagt ze aarzelend.

'Die was er, maar ze is acht maanden geleden overleden.'

'Ach... dat is klote.'

'Inderdaad.'

Ze bestudeert haar whisky en trekt haar schouders op. 'Maar een sexy, alleenstaande en succesvolle auteur? De vrouwen van Kingsbrook zullen je met huid en haar verslinden.'

Ze overvalt me hier precies mee op het moment dat ik een slok neem, en ik barst tegelijk in een lach- en hoestbui uit.

Ik heb ontdekt dat als ik over Nicoles dood vertel, er altijd hetzelfde gebeurt. Ik heb dan een prettig gesprek met degene die er-naar vraagt, waarna ik uitleg hoe het zit, en die persoon vervolgens geschrokken en opgelaten reageert en me condoleert. Over de rest van het gesprek hangt dan een schaduw. Als mensen erover nadenken, doet het altijd iets met hen, waarvoor ik dan op een

vreemde manier dankbaar ben. Gezien Nicoles gevoel voor humor zou ze dit zelfs hilarisch hebben gevonden.

‘En hoe zit het met jou, Mildred Johnson?’ vraag ik als ik gekomen ben van het hoesten. ‘Is er misschien ook sprake van een meneer Johnson?’

‘Die was er zeer zeker. Zo heeft het kunnen gebeuren dat we hier dertig jaar geleden zijn komen wonen,’ zegt ze met een handgebaar naar haar huis, dat zo’n honderd meter terug aan de oever staat. Daarna kijkt ze achter zich naar Nightingale House. ‘Je gaat het hier geweldig vinden.’

‘Kende je de vorige bewoners?’

‘Ja, de Thompsons. Fantastische mensen. Maar ze raakten op leeftijd en het huis werd hun te veel. Ze zijn naar een of andere afschuwelijke plaats in Florida verhuisd, maar in mijn ogen deugt er van heel Florida niets.’

We kijken naar Caitlyn, die met een zijwaartse beweging een steen wegwerpt. De steen stuitert twee keer omhoog voordat hij onder water verdwijnt.

‘En hoe gaat zij ermee om? Met haar moeder en zo?’ vraagt Mildred.

‘Dat valt niet mee. We zaten met zijn drieën in de auto toen een dronken bestuurder ons in de flank ramde. Mijn vrouw was op slag dood en Caitlyn heeft een paar dagen in coma gelegen.’

‘Dat is pas echt klote...’ zegt ze met haar blik nog steeds op Caitlyn.

‘Absoluut.’

‘En die dronken bestuurder?’

‘Ter plekke overleden.’

‘Jammer.’ Mildred kijkt in haar whiskyglas en voegt daaraan toe: ‘Ze hadden hem in leven moeten houden zodat je hem af had kunnen maken.’

‘Ik zou liegen als ik ontkende dat ik dat soms graag had gewild.’

Mildred knikt alsof ik het juiste antwoord heb gegeven. ‘Nou, laat het me maar weten wanneer je een oppas nodig hebt. Ik zal haar door en door verwennen.’

‘Mildred Johnson, je bent een vrouw naar mijn hart.’
We klinken.

Onze eerste avondmaaltijd in Nightingale House bestaat uit pizza.

Terwijl ik de bezorger betaal, dekt Caitlyn de tafel. Ik weet dat het slechts pizza is, maar naar mijn idee kunnen we niet alle regels laten varen en horen we aan tafel te eten. Wanneer ik met de pizza naar de keuken loop, zie ik dat Caitlyn op de eetkamertafel drie borden neerzet.

‘Voor wie is dat extra bord?’ vraag ik. Ik ben opeens bang dat ze ook voor Nicole dekt, alsof ze vergeten is dat ze er niet meer is.

‘De piraat,’ antwoordt Caitlyn.

‘Sorry... De piraat?’

‘Ja, die heb ik ontmoet toen ik stenen aan het keilen was. Je hebt hem niet gezien want je was in gesprek met mevrouw Johnson.’

Eerlijk gezegd ben ik enigszins opgelucht.

‘Hij eet met ons mee?’

‘Hij heeft gezegd dat hij misschien langs zou komen,’ zegt ze volstrekt onaangedaan.

‘Houden piraten wel van pizza dan?’

‘Iedereen houdt van pizza, papa.’

Na Nicoles dood zijn de verzinsels van Caitlyn een stuk erger geworden. Ze begon me daarna allerlei dingen over haar vriendinnetjes te vertellen waarvan ik me wezenloos schrok, maar bij navraag bleek al snel dat ze die verzonnen had. Als ik probeerde haar ermee op te laten houden, zei ze telkens dat ze begreep dat wat ze deed verkeerd was en beloofde ze het niet meer te doen, maar ze deed het dan toch. Uiteindelijk ben ik met haar naar een kinderpsycholoog gegaan. Die vertelde dat fantaseren een normale manier was om de dood van een ouder te verwerken. Haar gewone leventje was verwoest en haar levendige verbeelding bood een uitweg. De psycholoog voegde daaraan toe dat ik me pas zorgen hoefde te gaan maken als ze haar eigen verzinsels ging geloven. Maar tot dusver had ze, wanneer ik ernaar vroeg, nooit volgehouden dat ze waar waren.

Ik weet dat ik eigenlijk iets moet zeggen van haar nieuwste fantasie, maar het is een lange dag geweest en we rammelen van de honger. Als ik mezelf de ruimte geef om alles te verwerken en niet door te draaien, dan hoor ik die Caitlyn ook te geven.

Na de pizza maken we ons alvast klaar voor bed en gaan we uitgeteld op de bank liggen om een Disneyfilm te kijken die we al honderd keer hebben gezien. Nog voor het einde van de film valt Caitlyn in haar nachtjapon en op mijn schouder kwijlend diep in slaap. Ik kan zelf ook maar net wakker blijven.

Wanneer de film is afgelopen, reik ik naar de afstandsbediening en druk op de uitknop. Het scherm wordt zwart.

Er staat een man naast de televisie.

Ik tast over Caitlyn heen naar de lamp op het bijzettafeltje en doe die snel aan, waarbij ik hem bijna omgooi.

De schaduwen verdwijnen.

‘Papa?’ mompelt Caitlyn, terwijl ze in haar ogen wrijft. ‘Wat is er aan de hand?’

Ik tril nog steeds en kijk de kamer rond. Caitlyn en ik zijn de enigen hier.

‘Er is niets, schatje. Sorry, maar papa had even een nare droom.’

Ze komt overeind, ook al slaapt ze in feite nog. ‘Waarover?’

Ik haal diep adem en bedaar eindelijk.

‘Niets bijzonders. Kom, bedtijd.’

In plaats van dat ze gaat staan, leunt ze opzij en valt ze op mijn arm opnieuw in slaap.

Ik glimlach. ‘Oké, als het zo moet...’

Ze protesteert niet als ik haar voorzichtig optil. Ze slaat alleen haar armen om mijn nek en legt haar gezicht tegen mijn schouder.

Ik draag haar naar de trap, maar automatisch kijk ik nog een keer om naar de plek waar ik de gestalte heb gezien.

Daar staat niemand.